

Nu visste fadren till dessa tre jägargossar allt detta, lika väl som jag vet det. Huru kunna vi då förklara hans, till utseendet onaturliga handlingssätt att tillåta dem våga lifvet i ett så äfventyrligt företag? Det vore verkligen fullkomligt oförklarligt, om dermed icke vore förenad någon *hemlighet*, som jag framdeles skall yppa för er. Allt hvad jag nu kan säga är, att då de tre gossarne sutto i ridsadeln och voro färdiga att sätta af, den gamle öfversten linkade upp till dem och drog ur sin ficka en liten läderpung eller ett fodral, prydt med färgade piggsvinstaggar, hvilket han öfverlemnade till Basil, sägande: »*Tag noga vara på detta, Basil; du vet huru det skall begagnas. Skilj dig aldrig från det; edra lif kunna bero derpå. Herren vare med er, mina tappra gossar. Farväl!*»

Basil tog fodralet, kastade snöret öfver halsen, stoppade pungen inom jagtskjortan, tryckte fadrens hand, sporrade hästen och red hastigt sin väg. Lucien helsade fadern med en kyss, viftade behagfullt med handen åt Hugot och följde efter. François dröjde ett ögonblick efter de andra, red fram till Hugot, tog fast i hans stora mustacher, gjorde en ryckning som kom ex-chasseuren att visa tänderna, hvarefter han under ett högljudt skratt sporrade sin klippare och galopperade efter sina bröder.

Öfversten och Hugot stodo för några ögonblick stilla och sågo efter dem. Då jägargossarne upphunnit kanten af skogen, gjorde alla tre halt, vände sig i sadlarne, svängde hattarne och höjde ett ljudligt afskedsrop. Öfversten och Hugot ropade tillbaka. Då ljudet bortdött, hördes François' röst, ropande tillbaka:

»Var icke rädd, pappa! vi skola skaffa dig den *hvita buffeln!*»